

Het meest ophefmakende deel in de afvalproblematiek is de verwerking van de afvalstoffen. Als gevolg van een protocolakkoord kan het arrondissement Halle-Vilvoorde nog tot midden 1993 met haar huishoudelijk afval terecht op de Waalse stortplaatsen.

Intussen is men koortsachtig op zoek naar een vestigingsplaats voor een eigen Brabantse verbrandingsoven.

1. Hoever het staat met de oprichting van het geplande afvalsorteercentrum voor de droge fractie ?
2. In welke gemeente zal dit afvalsorteercentrum worden opgericht ?
3. Hoever staat het met de vestigingsplaats voor de verbrandingsoven in Vlaams-Brabant ? Graag een stand van zaken.

Antwoord

Op de concrete vragen wens ik de meest recente stand van zaken mee te delen.

Reeds jaren wordt er naar een oplossing gezocht en elk voorstel bleek tot op heden maatschappelijk op onvoldoende steun te kunnen rekenen. Intussen blijft Vlaams-Brabant, inzonderheid het arrondissement Halle-Vilvoorde, het huisvuil naar het Waalse Gewest afvoeren.

Ik heb de vaste wil om het probleem op te lossen. Vooreerst nam ik het initiatief om via een enquête georganiseerd door de OVAM de gemeenten zelf hun standpunt met betrekking tot een aantal door het lid opgesomde projecten te laten kennen.

Op 3 maart jongstleden heeft de OVAM deze enquête voorgelegd aan alle gemeenten in het arrondissement Halle-Vilvoorde. Op 25 maart jongstleden hebben 20 van de 36 gemeenten het enquêteformulier ingevuld en terugbezorgd aan de OVAM. Diezelfde dag heb ik besloten een herinneringsbrief te verzenden aan alle gemeenten die nog niet hebben geantwoord.

Op basis van de verwerkte gegevens zal ik in de tweede helft van mei of begin juni een overlegvergadering met alle gemeenten uit het arrondissement Halle-Vilvoorde organiseren. Daarna zal ik mijn besluit en beslissing kenbaar maken.

Vraag nr. 141
van 2 april 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Heffing ter bescherming van de oppervlaktewateren — Verzenden van aanslagbiljetten aan verhuurders

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) stuurt aanslagbiljetten voor heffingen ter bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (decreet van 21 december 1990). Ik verneem dat (in sommige gevallen ?) het aanslagbiljet naar de verhuurder wordt gestuurd in plaats van naar de huurder. Toch is de huurder de vervuiler en daarom verplicht de heffing te betalen.

Waarom stuurt de VMM aanslagbiljetten naar de verhuurder ? Doet ze dat altijd ? In sommige gevallen ? In welke gevallen ?

Die werkwijze verplicht de verhuurder op te treden als belastingontvanger bij zijn huurders. Is dat normaal ? Wordt hij voor dat werk vergoed ? Soms moet hij het geld recupereren bij huurders die intussen verhuisd zijn. Huurders hebben op die manier géén of weinig controle op de heffing. Elk gezin heeft toch recht op een minimum van 30 kubieke meter water. Voor een derde kind is er een vermindering. Hoe wordt daarmee rekening gehouden ? Wat is de verklaring voor dit soort geklungel ?

Ik verneem dat verhuurders buiten een ontvangstmelding geen reactie krijgen op bezwaarschriften tegen deze handelwijze en dat, ondanks een bezwaarschrift, dezelfde procedure het jaar nadien weer wordt gevolgd. Welke maatregelen neemt de minister opdat de VMM vlugger zou reageren ? Is de minister er zich van bewust dat de beschreven handelwijze veel kwaad bloed zet bij de mensen en de overheid (en de politiek) in een kwaad daglicht plaatst ? Wanneer zal die situatie rechtgetrokken zijn ?

Antwoord

De Vlaamse Milieumaatschappij stuurt heffingsbiljetten naar de verhuurder en dit in uitvoering van de wet van 26 maart 1971. Meer bepaald stelt artikel 35bis wat volgt : „Voor de toepassing van dit decreet wordt de persoon waaraan een openbare watervoorzieningsmaatschappij waterverbruik in het Vlaamse Gewest factureert betreffende het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, onweerlegbaar vermoed de heffingsplichtige te zijn terzake van het aan hem gefactureerde waterverbruik afgenomen van een openbare watervoorzieningsmaatschappij, onverminderd diens verhaal op de werkelijke verbruiker van het water”.

De wet van 26 maart 1971 spreekt nergens van een vergoeding voor de verhuurder. Tevens dient te worden vermeld dat de verhuurder evengoed alle waterfacturen betaalt en deze dan verder doorrekent aan zijn huurders.

De controle van de huurder ten opzichte van de verhuurder in verband met de heffing bevindt zich op hetzelfde niveau als elke andere onkostenverrekening zoals water, elektriciteit, enzovoort tussen huurder en verhuurder.

Vanaf het heffingsjaar 1992 zijn in geen specifieke afrekken meer voorzien. De heffingsvrijstelling voor de eerste dertig kubieke meter waterverbruik en de vermindering van 250 frank vanaf het derde kind zijn afgeschaft. In de plaats daarvan werd een getrapte correctiesysteem ingevoerd gekoppeld aan de omvang van het waterverbruik.

Wat betreft de behandeling van de bezwaarschriften wordt volgende procedure gevolgd. Na ontvangst van een bezwaarschrift wordt aan de bezwaarindiener een ontvangstmelding bezorgd. Naargelang de aangehaalde problematiek is de onderzoeksperiode langer of korter. Toch kan gesteld worden dat elke bezwaarindiener binnen een redelijke termijn een antwoord op zijn bezwaarschrift krijgt.